

KAPITEL 8

Bolumaistaen

THOMAS STORDAL

IQZÖL JOKUL

Han trak på smilebåndet og frydede sig over, at folk ikke kendte hans *rigtige* navn, Iqzöl Jokul, for så ville hans hemmelighed være afsløret. Indtil videre havde han ikke haft behov for, at folk skulle kalde ham andet end Bol. Han var sit folks bolumaista, deraf navnet. I et langt liv havde han underspillet sin rolle til perfektion. Ventet på det rette øjeblik. Tålmodighed var en dyd. Men snart var tiden inde.

Bolumaistaen åbnede døren, der førte ind i klippens sammensurium af gange, og bød Athma inden for i det intrigante gangsystem. Hun klemte det ene øje i, da hun så på ham, men da han begyndte at gå, fulgte hun efter.

De passerede vagthulen og drejede til venstre ad en smal gang, der var oplyst af enkelte fakler, som hang på de grågule vægge. Den eneste lyd var Athmas slæbende skridt. De gik gennem fællesrummet, hvor der sad et par klippefolksfamilier ved langborde og spiste.

„Bol,“ nikkede en klippemand til hilsen. Han skulle bare vide.

Kort efter stod de ved den jernbeslåede dør til Iqzöls kulthus. Med en bydende håndbevægelse inviterede han hende ind i det hellige rum.

Det var ikke alle forundt at betræde tærsklen til hans kultiske sted. Faktisk var hun den første fremmede, der var kommet her. End ikke Nirish havde været inviteret indenfor, for Iqzöl havde intet til overs for den magtsyge sortekunstner, der brugte fingerringe til sin ugudelige magi.

Der var højt til loftet i det lille kulthus. Sådan havde Iqzöl i hvert fald altid opfattet det, indtil kultmagersken fra kongsgården trådte ind ad døråbningen. Hun måtte bøje sig let – både for ikke at støde hjortetakkerne i håret mod dørkarmens overlægger og for at beskytte sin pande. Hans kultur kendte ikke til kvindelige kultmagere, så han måtte se hende an. Måske kunne han lokke oplysninger om hendes guder ud af hende.

Kulthuset bestod af to rum, der var hugget ind i klippen. Det største rum var selve kulthuset, hvor Iqzöl udøvede sin magi og kommunikerede med guderne. Ved den ene væg stod et langbord, hvorpå der i sirlig orden stod kolber fyldt med boblende væsker i alskens farver fra ravfarvens dybe orange til gullige og grønne nuancer udvundet af engbrandbægre. På gulvet stod en langrist, hvorunder gløderne endnu ulmede.

Rummet bag kulthuset var hans tjenerinde, Solmuns, domæne. Det var adskilt fra det hellige af et grønt forhæng, men havde adgang til de omliggende labyrintiske gange via en bagdør.

Tjenerinden kom ud til dem. Hun var mindst to hoveder lavere end kultmagersken, og hendes hud var lige så grå og læderagtig som resten af klippefolket.

„Solmun, dette er Athma. Hun er vores gæst,“ mumlede bolumaistaen. „Bring hende vand, så hun kan nette sig.“

„Ja, Bol.“ Den lille tjenerinde bukkede og gik ud i baglokalet. Selv ikke hun kendte hans rigtige navn eller vidste, hvor han kom fra.

„Værsgo, tag plads,“ indbød Iqzöl og børstede støv af en højrygget stol, hvis læder og snirklede træudskæringer havde set bedre dage. „Solmun er tilbage om et øjeblik.“

Kultmagersken satte sig tøvende og kastede interesserede blikke rundt i kulthuset. Hun havde ikke sagt noget, siden hun spurgte om hans navn.

Selv tog han en trebenet skammel og satte sig over for hende.

„Kan jeg byde på mere at spise?“ spurgte han og foldede sine grove hænder.

Athma rystede på hovedet. „Nej tak. Jeg blev godt forsynet før.“

„Heller ikke noget at drikke. Te eller gicitken? Min berømte urterom?“

Hun så koldt på ham. „Nej tak.“ Athma drejede hovedet og fortsatte sit analyserende blik af rummet. Da hendes øjne standsede ved langbordet, lænede hun sig tilbage i stolen og rynkede på næsen.

„Man vænner sig til lugten,“ smilede han. „Fortæl mig om dine guder.“

Hendes øjne blev smalle, men de forblev fæstnet på langbordet.

„Som sagt har jeg min grundviden,“ sagde Iqzöl, da hun ikke svarede. „Men vi kultmagere må holde sammen. Andre forstår ikke vores levevis eller mystikken, der smyger sig om os. Kun *vi* er værdige til at få guderne i tale.“ Og for at få *hende* i tale måtte han behandle hende som en ligeværdig.

Athma lagde hovedet på skrå og så på ham. Temperaturen i kulthuset dalede et par grader. Hun gned sine arme, hvilket fik små støvkorn til at danse i solstrålen, som tittede ind af det lille lyrehul helt oppe under klippeloftet.

Iqzöl Jokul rejste sig og gik til en brændestabel. På væggen hang en lille håndøkse, som han greb. Håndtaget var slidt efter lang tids brug. Øksen havde fulgt ham gennem mange år, og bladet var slebet noget kortere, end da det var nyt. Han tog en lille slibesten i bæltet og strøg den hen over æggen for guderne ved hvilken gang.

Athma fulgte hans rutinerede bevægelser med øjnene.

Han var ikke i tvivl om, at hun målte ham.

Hun tog en dyb indånding.

„Hvad mere vil du vide?“ spurgte hun og kneb det ene øje i. „Du kender jo allerede Aløv.“

„Ja, men jeg kender ikke så meget til dine andre guder. Hvilke kræfter har de?“

„Jeg kender lige så lidt til dine. Ikke mange kender til klippefolkets guder – vel ud over dig selv og sortekunstneren.“

Athma var hverken til at hugge eller stikke i – endnu. *Først når skorpen er sprød, er brødet bagt.* Og han ville også se tiden an, før han fortalte om sine egne guder. *Var hun værdig til at møde hans øverste gud, Uthai Thani?* Klippefolket var i hvert fald ikke ærbare nok. Deres guder kunne slet ikke måle sig med sumpdværgenes. Iqzöl Jokul smilede for sig selv.

Det grønne forhæng gled til side, og Solmun kom tilbage med en spand vand i den ene hånd. I den anden hånd havde hun en stor lerskål, som hun satte på gulvet foran Athma. Solmun satte sig på knæ og hældte vand op i skålen. Derpå rakte hun ned mellem sine bryster og tog et stykke blåligt mos frem. Athma trak hovedet lidt væk fra tjenerinden i væmmelse.

Iqzöl rømmede sig for at kvæle det lille grin, der trængte sig på.

Solmun dyppede mosset i vandet, og et blåligt skum lagde sig på overfladen. En sødlig duft af bredte sig i kulthuset. For den utrænede duftede det behageligt, men Iqzöl vidste, at det var den forræderiske lugt af aconitum, plantesaften, der havde farvet mossvampen blå – og den var dødeligt giftig.

„Tak, Solmun. Jeg er sikker på, at vores gæst klarer det selv,“ sagde bolumaistaen. „Bland nu farverne til en ny ansigtsmaske til hende.“

Tjenerinden rejste sig og nikkede til Athma, hvorefter hun fandt to små flakoner på reolen. Den ene med et hvidt pulver, den anden med reptilphorusblod. En smule af dette hældte hun i en skål, mens hun hældte det hvide pulver i en anden.

Både Athma og Iqzöl Jokul betragtede Solmun i hendes arbejde.

„Ja, jeg har oplært hende godt,“ grinede han. „Hun *kunne* såmænd blive en god kultmager engang.“ Han holdt øksebladet op foran ansigtet og klemte det ene øje i. Det skulle have et par strøg mere.

Solmun tog skålene over til langbordet, hvor hun blandede gennemsigtig væske fra en kolbe sammen med pulveret. Derefter stillede hun skålene på gulvet foran Athma og forsvandt ud gennem det grønne forhæng.

Med en ru finger mærkede Iqzöl Jokul skarpheden på den nu blankslebne æg, hvorefter han tog en brændeknude, vejede den i hånden og satte den på gulvet. Han huggede den i små stykker og hang øksen tilbage på væggen. Træstykkerne lagde han under langristen, så gløderne blussede op til flammer. Til sidst placerede han en jerngryde på risten og blandede både ravfarvet og mørkerød væske fra kolberne i den.

„Ja, du undrer dig sikkert over, hvad jeg laver,“ sagde han og kastede et blik på Athma, der havde taget mossvampen fra den store skål.

„Ifrinnvand,“ meddelte hun tørt og vaskede først sine arme og derefter ansigtet. Huden var mælkehvid og ikke meget anderledes i farven end før. De mørkerøde, lodrette linjer, der havde gået fra panden, ned forbi øjnene og ned til hagen var også væk. Men de sorte rander om øjnene kunne hun ikke vaske væk. Ansigtet lignede et kranie.

Iqzöl Jokul var overrasket over, at hun kendte hans folks ord for Det Underjordiske. *Hvilken hemmelighed bærer den unge kultmagerske på? Er den lige så dybsindig som min egen?*

Uden at sige mere gned Athma den hvide farve fra skålen i ansigtet og på armene, og med en finger malede hun en rød streg i hver side af ansigtet. Bevægelserne var langsomme, og hendes øjne var blevet matte. Aconitummet havde haft sin virkning.

Udenfor skræppede reptilfuglene voldsomt op. Bedre vagthunde kunne man ikke få, måtte han indrømme.

Iqzöl rejste sig. „Vent her, Athma. Jeg er straks tilbage.“ Han smilede til hende og gik ud af døren uden at vente på hendes reaktion.

Fællesrummet var rømmet for klippefolk, mens gangene til gengæld vrimlede med vagter, der kom fra alle retninger, og flere fór ud af vagthulen uden helt at have spændt hjelmen helt, som om en stormflod havde overrasket dem.

Iqzöl fulgte roligt i hælene på vagterne.

Uden for stormede ligæderen og hans ejerinde forbi ham. Snart efter haltede sortekunstneren efter mere ligbleg, end han plejede, og han slæbte et blodigt spor efter sig.

„De forbandede blindgyder,“ hvæsedde krigerkvinden. „Han har indhentet os.“

Selvfølgelig. Han er stedkendt, tænkte Iqzöl Jokul.

„Men hvor er Athma? Vi så hende jo,“ sagde drengen. „Eller var det ikke hende?“

Flere klippevagter trådte ud af kløftens skygger.

„Grib dem!“ råbte Nirish. „De har forbrudt sig mod mig.“

Ingen reaktion fra nogen af vagterne.

„Hører I efter, elendige niddinger?“ skummede sortekunstneren, mens mørke bloddråber dryppede ned på jorden.

„Rolig, Nirish. Hvad er der sket?“ spurgte Iqzöl og kunne ikke holde et lille smil tilbage.

„Rolig? Kællingen har hugget min hånd af.“ Han fremviste en blodig stump der, hvor hans ene hånd skulle have været. „Og så havde de bare smidt den fra sig, som var den en klump møg – og se, ligæderen har ringene på. Grib dem! Dræb dem!“

Flere vagter dannede en ring om de to fremmede og gik nærmere. Jorime og Massel var tydeligt højere end klippemændene, og med ryggen mod hinanden gik de rundt i hver sin retning. Jorime holdt sin blodige økse frem mod vagterne.

„Kom nærmere, hvis I tør. Flere af jeres fæller har allerede fundet døden,“ råbte Jorime.

Én af vagterne lod sig øjensynligt ikke skræmme af kvindemennesket. Han nærmede sig Jorime, men så ikke øksen, der kløvede hans pande i to. Lyden af flækket hjerneskal gav genlyd mellem klipperne og blev hængende som tordenrumlen. Kaskader af blod væltede mod jorden og vagten landede i pølen med det delte ansigt først.

I stedet for at angribe, trak flere vagter sig baglæns. Forvirringen bredte sig i flokken, og de skulle lige til at gå frem mod de fremmede igen, da et råb fra en klippetop afbrød dem.

„Alarm!“ råbte en vagt deroppefra. „Ryttere nærmer sig fra øst. Og en hel hær at dømme efter støvskyen.“

De er på vej, tænkte Iqzöl Jokul og tog sig ikke sønderligt af sortekunstnerens skræmte ansigt, men gned i stedet sine hænder. Den grågrønne, ru hud knirkede, da fingrene skræbede dybe kløfter i håndryggene.

Flere vagter løb ind i grotterne, ganske givet for at hente flere våben og gøre sig klar til kamp, mens andre satte kurs mod klippetoppen og lod Jorime og Massel stå tilbage.

„Kom tilbage, uslinge,“ råbte Nirish. „FANG DEM!“

Hans ordre faldt for døde ører.

Nirish skreg og holdt sin tilbageværende hånd hen mod Jorime og Massel. Hvide lyn skød ud fra ringene, men de havde ikke den store effekt, fordi han var svækket – for en stund.

„Kom hellere herhen, hvis I har jeres liv kært,“ kaldte Iqzöl til Jorime og Massel. Det var altafgørende for hans plan at have den iltre krigerske og ligæderen *på sin side*.

„Hvad er det, du gør, kultmager?“ hvædede Nirish, så små spytdråber støvede om munden på ham.

Jorimes blik flakkede mellem Iqzöl og sortekunstneren, men var ikke sen til at træffe sin beslutning. Hun greb Massel i armen og trak ham hen mod indgangen til klippehulen, hvor Iqzöl stod. Ligæderens tatovering lyste konstant, som om den varslede. Nordboens guder var stærke, fornemmede bolumaistaen. Dem måtte han også lære at kende, når tid var.

Sortekunstnerens læber blev smalle, og selvom hans øjne slog gnister, var de alligevel så mørke, så man skulle tro, de kunne opsluge alt liv.

„Få flere mænd herop,“ råbte vagten. „De har tydeligvis i sinde at angribe.“

„Det er slut, Nirish. De kommer nu. Du er færdig,“ gnækkede Iqzöl.

„Nej, *vi* er ikke færdige,“ hvislede sortekunstneren, men drejede alligevel rundt på hælen og stormede op mod toppen af klippen, så støvet stod om fødderne på ham.

Athma trådte ud af døren og så på Jorime og Massel.

Drengen gjorde store øjne, da han mødte hendes blik. „Men du ... „ sagde han og pegede i den retning, han og Jorime var kommet fra.

Athma så blot koldt på ham. Hendes mørke øjne var ikke længere matte. Iqzöls lille test med aconitummet havde ikke haft en virkning på hende. Hun *var* en ægte kultmager.

„Hvad sker der?“ spurgte hun.

„Sortekunstneren har mistet en hånd,“ svarede Iqzöl. „Men følg nu efter mig tilbage til kulthuset, før Nirish vender tilbage.“

„Hans hånd gror ud igen,“ sagde Jorime næsten uhørligt, mens de gik.

„Hvad mener du?“ Iqzöl rynkede panden. *Har jeg forregnet mig? Er den forbandede sortekunstner mere magtfuld, end hvad godt er?*

„Han har kadalblod i årerne.“

„Øgleblod? Men hvordan? Bolumaistaen knyttede hænderne, så de grå knoer blev hvide. *Jeg må ikke vise svaghed nu. Den altdominerende magt er inden for rækkevidde.* Hans folk var på vej til at storme klippefolkets kløft og udslette dem for altid. Han havde givet dem ’nøglen’ til at komme ind i den ellers magisk skjulte kløft.

„Jeg ved ikke hvordan, eller for den sags skyld *hvad*, der kan slå ham ihjel,“ sagde Jorime.

„Det skal vi snart finde ud af,“ hvædede Iqzöl.

Nirish trådte ud af en gangene, der stødte op til fælleshulen. Han havde en håndfuld vagter med sig.

„Bol!“ råbte han. Han var tydelig harm over, at Iqzöl havde valgt at hjælpe de fremmede, og den dybe røst ringede mellem klipperne, hvor den blandede sig med reptilfuglenes skrig udenfor.

„Mit navn er ikke Bol,“ lo bolumaistaen. „Det er Iqzöl Jokul.“ Hans latter blev endnu højere, da han så, at det gik op for Nirish, hvem han i *virkeligheden* var.

„Iqzöl Jokul!“ råbte Nirish, og det stod klart, at han forstod, at han var blevet narret.

„Det er sumpdværgene fra Kurat, der er på vej, Nirish,“ råbte Iqzöl. „Du kan *intet* stille op mod dem.“ Bolumaistaen slog en hånlig latter op.

„Grib dem,“ hvæsedede sortekunstneren til vagterne, der lystrede.

Iqzöl holdt begge arme ud til siden, og klipperne gled med en skurende lyd mod hinanden. De klemte vagterne og sortekunstneren. Maste dem til døde. Her mellem klippevæggene var det *ham*, der havde magten. Hans guder, med Uthai Thani i spidsen, var klippefolkets guder langt overlegne. Og med magien fra forvandlingens gud, Muutos, var han kommet til at ligne klippefolket. Ellers kunne en sumpdværg ikke have skjult sig her i kløften.

„Ind i kulthuset. Hurtigt!“ sagde Iqzöl.

Bolumaistaen skyndte sig hen til langristen og greb om grydens håndtag. Han hældte væsken ned i tre små flasker og satte dem i bæltet. Så tog han en taske med urter og hang over skulderen.

„Kom med,“ sagde han og ledte dem ud gennem det grønne forhæng. På vejen greb han et sværd, der stod lænet op af væggen.

I det lille rum bag forhænget stod Solmun og stødte urter i en stor morter.

„Også du, Solmun. Følg med, for nu bryder Ifrinn løs. Grib en fakkel,“ beordrede han.

Rutineret ledte han sit følge gennem de labyrintiske gange i klippens indre. Han selv gik forrest, og Solmun dannede bagtrop, mens de tre fremmede gik mellem dem. I skæret fra faklen dansede deres skygger vildere på væggene i takt med, at bolumaistaen øgede tempoet, men ikke mere end at den halve kultmager kunne følge med.

„Hvor skal vi hen?“ spurgte Jorime. „Du kan ikke flygte fra ham. Han finder dig – altid. Tro mig.“

„Lad os nu se,“ sagde Iqzöl uden mine til at stoppe op. „Det er muligt, jeg har kort på hånden, som han ikke kender. Og du heller ikke.“

„Men hvorfor skal *ligæderen* med?“ vrængede Athma.

Iqzöl strakte en arm bagud og trak Massel væk fra kultmageren og skubbede drengen foran sig. „Hans guder er stærke, og han har et stærkt bånd til dem, som vi kan benytte os af,“ sagde han og så på Massels tatovering, der næsten lyste lige så meget op i den

lange, snævre gang som faklen i Solmuns hånd. „Det er på tide, du accepterer, at andre guder end dine kan bruges til noget.“

„Hm,“ brummede kultmageren.

„Og jeg har brug for jer alle fire. Sammen kan vi bekæmpe sortekunstneren. Jeg ved, hvad han har bedrevet førhen, og han skal *ikke* slippe godt fra at gøre det igen.“

Massel standsede brat og vendte sig om. Iqzöl og de andre var lige ved at brase ind i ham.

„I taler om ham, som om han stadig er i live,“ sagde Massel med tilbageholdt åndedræt. „Knuste du ham ikke med klipperne?“

Iqzöl og Jorime så blot på ham.

„Gjo... gjorde du ikke?“ stammede Massel og stivnede.

En grov stemme besvarede hans spørgsmål.

„Iqzöl Jokul!“ De så sig tilbage, hvor en skygge tårnede sig op på klippevæggen.

Og den kom nærmere.

Bolumaistaen er 8. kapitel i Den Fantastiske Skrivestafet

Skrevet af: Thomas Stordal

Illustration: Viki Munksgaard

Redaktør: Simon Zander Skovgaard

Assisterende redaktør: Nicoline Kjærsgaard Møller

En del af Dansk Fantasy